

VIII SKYRIUS

Einsatzgruppen teismo procesas

Už *Einsatzgruppen*, operatyvinių grupių, atvėrusių kelią nacių sumanytam žmonių (ypač žydų) naikinimo procesui, padarytus nusikaltimus buvo teisiami 24 kaltinamieji. Keletą mėnesių – nuo 1947 m. rugsėjo iki 1948 m. balandžio – Niurnbergo teisingumo rūmuose buvo pasakojama apie nusikaltimus, kuriuos padarė patiems baisiausiems įsakymams akylai paklusę, žmonių kančioms visiškai kurti budeliai. Kaltinamieji ne kartą teisinosi, esą tik vykdė aukščiausiojo vado fiurerio Adolfo Hitlerio (kuriam buvo prisiekę ištikimybę) duotus įsakymus. Negi dėl to jie tapo visuomenės atmatomis?

Pirmiausia teisėjai iš JAV – procesui pirmininkavęs Pensilvanijos teisininkas Michaelas A. Musmanno ir jo padėjėjai teisėjas iš Alabamos Johnas Speightas bei buvęs Šiaurės Karolinos Aukščiausiojo Teismo teisėjas Richardas Dixonas – pristatė kaltinamuosius:

Jie nebuvo beraščiai laukiniai, nepajėgūs suvokti aukštesniųjų egzistencijos bei gyvenimo vertybių. Visi, sėdintys ant šio kaltinamųjų suolo, naudojosi aukštojo išsilavinimo teikiamais privalumais. Aštuoni iš jų yra teisininkai, vienas – universiteto profesorius, kitas – dantų gydytojas, dar kitas – meno ekspertas. Vienas iš šių vyrų iki vokiečių intervencijos Rusijoje netgi buvo operos solistas. Turime ir Franzo Schuberto palikuonį. Tai ir yra vienas neįtikimiausių šio proceso aspektų: pasakojimuose apie klaidingiausius baisumus nuolat šmėžuoja universitetiniai kaltinamųjų laipsniai.

Visi šie asmenys sutiko dalyvauti vykdant pamišėlišką planą, apie kurį, dar prieš pradėdami iš esmės nagrinėti šią sunkią bylą, vietoj įžangos teismo atstovai nesusilaikę pasakė štai ką:

Kai net nepaskelbusi karo Vokietijos armija peržengė Lenkijos sieną ir įsiveržė į SSRS, ją lydėjo dar neregėtos organizacijos – *Einsatzgruppen* – daliniai. Jei egzistuotų siaubo muziejus, kuriame būtų surinktos visos žinomos priemonės terorizuoti žmones, vargu ar jame rastume eksponatą, stingdantį kraują labiau nei *Einsatzgruppen*. Joks detektyvų rašytojas, joks mirties vaizdiniais persiėmęs dramaturgas negali net tikėtis, kad jo vaizduotėje užgims intriga, kuri sukūrė žmones taip, kaip juos sukūrė brutali šturpiųjų operatyvinių grupių sukelta tragedija.

„Svarbi ne teisė, o pergalė...“

Ši tragedija – tiesioginė pasekmė vienos iš pirmųjų fiurerio kalbų, kuria jis atskleidė savo valią imtis genocido. 1939 m. rugpjūčio 22 d., likus vos kelioms dienoms iki suplanuoto Lenkijos užpuolimo, Oberzalberge Hitleris savo generolams aiškino:

Vėliau, kai jau būsime laimėję, niekas neklaus, ar mes sakėme tiesą, ar melavome. Kai pradėdi karą ar jame kovoji, svarbi ne teisė, o pergalė...

Įstatymai Hitleriui nerūpėjo. Ne ką svarbesnės, jo nuomone, buvo ir šalintinų priešų gyvybės. Vokiečių karinės žvalgybos (Abvero) viršininko admirolo Canariso bei jo pavaduotojo Hanso Osterio per šį susirinkimą daryti užrašai dar iškalbingesni:

Mūsų stiprybė yra greitis ir brutalumas. Čingischanas lengva širdimi ir be sąžinės priekaištų pasmerkė myriop milijonus moterų ir vaikų, tačiau istorija jį prisimena tik kaip didį valstybės įkūrėją. Man nerūpi, ką apie mane galvoja silpnos Vakarų

Europos civilizacijos atstovai. Daviau įsakymą – sušaudysiu kiekvieną, kas išsakys nors menkiausią kritiką, – kuriuo nurodžiau, kad karo tikslas yra ne pasiekti užsibrėžtą liniją, o fiziškai sunaikinti priešą. Štai kodėl išdėsčiau – kol kas tik Rytų Europoje – Kaukolės dalinius. Jiems įsakyta be kalbų ir gailėsčio išžudyti daugybę lenkų kilmės ir lenkiškai kalbančių vyrų, moterų bei vaikų. Tik taip išsikovosime mums reikalingą gyvybinę erdvę. Argi šiandien dar kas nors kalba apie armėnų genocidą?

Einsatzgruppen beliko imtis darbo...

Pirmąją veiksmų zona tapusi Lenkija

1938 m., prijungus Austriją, operatyvinės grupės buvo suformuotos tam, kad padėtų armijai pasiekti pirmąsias teritorines Trečiojo reicho pergales. Heinricho Himmlerio bei pagrindinio jo pagalbininko Reinhardto Heydricho vadovaujami daliniai, sudaryti kone vien tik iš *Sipo-SD* (organizacijos, apėmusios ir Gestapą) darbuotojų, lydėjo oficialiosios Vokietijos armijos būrius. Operatyvinių grupių paskirtis buvo palaikyti tvarką okupuotose teritorijose: iš pradžių jos taikėsi tik į nacių opozicionieriais laikomus asmenis, kurie galėjo sukliudyti užimti naujas teritorijas.

Vokietijai įsiveržus į Lenkiją, aplinkybės, žinoma, jau buvo visai kitokios: šešių suformuotų *Einsatzgruppen* tikslas buvo fiziškai naikinti žmones. Dėl nepaprasto vykdomų operacijų žiaurumo tarp *Einsatzgruppen* ir Vermachto netgi kilo trintis: armija ėmė protestuoti, ypač generolas pulkininkas Johannesas Blaskowitzas, tačiau prasidėjusio proceso tai nesusstabdė. Sausumos armijos generolai darėsi vis nuolankesni, o Vermachtas tapo vis didesniu (aktyviu ir pasyviu) *Einsatzgruppen* bendrininku...

Manoma, kad per šešias savaites 1800–2000 narių turinčios *Einsatzgruppen* Lenkijoje išžudė apytikriai 10 000 žmonių.

4-osios *Einsatzgruppe* vadas Lotharas Beutelis pareiškė:

Mums buvo nurodyta, kad pagrindinė mūsų užduotis yra garantuoti kovojančių Vokietijos armijos dalinių užnugario saugumą. Todėl privalėjome kovoti su Pasipriešinimo judėjimais bei grupėmis, juos neutralizuoti ir užtikrinti, kad jie nekels pavojaus atvyksiantiems naujiems vokiečių daliniams. <...> Tačiau dar mums buvo pasakyta – ir tai akivaizdu, – kad varomąją Pasipriešinimo judėjimo jėgą taps intelektualinis lenkų elitas.

Kai 1941 m. birželio 22 d. prasidėjo Vokietijos invazija į SSRS, šturpiąją *Einsatzgruppen* istoriją papildė ir kiti siaubingi įvykiai. Dvidešimt keturi šiame Niurnbergo procese teisiami kaltinamieji ir buvo pagrindiniai (tačiau ne vieninteliai) šių įvykių dalyviai.

Fiurerio įsakymas

Einsatzgruppen organizacijos funkcijos buvo apibrėžtos likus keletui mėnesių iki SSRS užpuolimo. Kaltintojai paaiškino:

Per itin slaptus 1941 m. gegužę Saksonijos miestuose Preče ir Diubene vykusius susirinkimus *Einsatzgruppen* bei jų padalinių *Einsatzkommandos* vadai gavo saugumo policijos bei SD viršininko Heydricho ir RSHA (visoms Reicho policijoms vadovavusios organizacijos) viršininko Streckenbacho nurodymus dėl būsimų jų misijų. Jie buvo supažindinti ir su žymiuoju fiurerio įsakymu, kuris ir tapo viso šio neįtikėtino reikalo pagrindu.

Fiurerio įsakymas? Šį „pasiteisinimą“ išgirsime daugelio kaltinamųjų pareiškimuose: esą reikėjo paklusti įsakymams, taip pat ir tam – Hitlerio perduotam žodžiui, nepalikusiam rašytinių pėdsakų. Juo dangstysis visi *Einsatzgruppen* nariai. Įsakymo pasekmės buvo siaubingos, nes pagal jį, kaip pabrėžė teismas:

ištisos žmonių kategorijos turėjo būti žudomos be atvangos, be tyrimo, be gailėsčio, be ašarų ir sąžinės priekaištų. Įsakyta išžudyti moteris ir vyrus, vaikus taip pat buvo privaloma sunaikinti, antraip jie būtų galėję išaugti nacionalsocializmo priešais, puoselėjančiais troškimą atkeršyti už nužudytus tėvus.

Pragaro mašina, pasak teisėjų, buvo kuriama metodiškai:

Iš pradžių buvo suformuotos keturios *Einsatzgruppen*, kurių kiekvienai priklausė tam tikras skaičius dalinių, vadintų *Einsatzkommandos* arba *Sonderkommandos*. Kai kuriose *Einsatzgruppen* būta dar ir kitokių, ypatingoms užduotims skirtų organizacinių vienetų. Kiekvieną *Einsatzgruppe*, taip pat ir jai pavaldžius dalinius, sudarė nuo 800 iki 1200 asmenų...

Kiekviena jų buvo priskirta tam tikrai Vokietijos armijai ar armijų grupei. Keturios *Einsatzgruppen*, kurių kiekviena pavadinta raidėmis A, B, C ar D, „buvo suformuotos, apginkluotos ir visiškai paruoštos žygiui dar neprasidėjus SSRS puolimui“.

„Ką žudyti?“

Teismas įvardijo ir sunumeravo žmonių kategorijas, į kurias buvo nusitaikę *Einsatzgruppen*, – taip atsirado savotiškas siaubo sąrašas. Be žydų, jame būta romų ir kitų, nesant tikslių įsakymų, tik apytikriai identifikuotų ir galiausiai išžudytų etninių grupių atstovų.

Šiame sąrašė atsidadė ir kitos nacių aukos – protiškai bei fiziškai neįgalūs asmenys, kuriuos buvo nuspręsta pašalinti iš visuomenės ir sunaikinti.

Moralė nebeegzistavo, ribų nebebuvo, tad naikintinų žmonių gretas papildė ir asmenys, pasirinkti remiantis rasiniais kriterijais:

Rasiniu požiūriu „menkesni azijiečiai“ tapo kita likviduotina žmonių kategorija. Tokia miglota apibrėžtis sudarė sąlygas juos žudyti kone nepastebimai. *Einsatzgruppen* bei *Einsatzkommandos* vadams buvo leista imtis egzekucijų savo nuožiūra. Niekas negalėjo paprieštarauti, jei šie nusprendavo, kad vienas ar kitas asmuo yra vadinamasis menkesnis azijietis.

Dar mažiau galimybių prieštarauti liko tada, kai operatyvinių grupių vadams leista savo nuožiūra naikinti „asocialius, politiškai korumpuotus asmenis, rasiškai ir protiškai žemesnius elementus“.

Politiniu požiūriu – nors, atsižvelgiant į nusikalstamas nacių užmačias, šis terminas čia tikriausiai nelabai tinka – nusitaikyta į politinius sovietų komisarų, tarp kurių būta ir žydų bolševikų: „Reikia sušaudyti visus komunistų valstybės tarnautojus.“ Būtina paminėti, kad naciai itin pabrėžė NKVD darbuotojų vykdytas egzekucijas, politinių oponentų žudynes ir kankinimus, kuriuos SSRS kalėjimuose patirdavo vokiečiai, bei neteisėtai laikytus rusų partizanų išpuolius prieš vokiečius, – tai, nacių nuomone, buvo dar vienas argumentas, pateisinantis jų masines represijas.

Teismas priėjo prie išvados, kad „fiurerio įsakymas, apie kurį kaltinamieji kalbėjo per visą teismo procesą, skatino be teismo žudyti žydus, romus, psichinius ligonius, „menkesnius azijiečius“, komunistų valdininkus bei asocialius asmenis“.

Žadą gniaužiantis Otto Ohlendorfas

Šio teismo kaltinamųjų suole atsidadė keletas *Einsatzgruppen* vadų.

Einsatzgruppe A, kuriai vadovavo Stahleckeris, o vėliau – kaltinamasis Jostas, veikė centrinėje Latvijos dalyje, Lietuvoje ir rytinėje Estijoje.

Einsatzgruppe B ir jos vadai Nebė bei jį pakeitęs kaltinamasis Naumanas veikė Maskvos kryptimi, o Vakaruose šios grupės veiklos zona ribojosi su *Einsatzgruppe A* teritorija.

Einsatzgruppe C, kuriai vadovavo kaltinamasis Raschas, o vėliau – Thomas, siautėjo Ukrainoje, išskyrus teritoriją, kurioje veikė *Einsatzgruppe D*.

Einsatzgruppe D, kuriai iš pradžių vadovavo kaltinamasis Ohlendorfas, o po jo – Bierkampas, kontroliavo pietinę Ukrainos teritoriją, taip pat ir Krymą. Vėliau *Einsatzgruppe D* užtikrino ir Kaukazo kontrolę.

Einsatzgruppe D vadas Otto Ohlendorfas tapo tikra šio teismo įžymybe. Itin aukšto intelekto Ohlendorfas buvo pastebėtas, kai studijavo (taip pat ir ekonomikos mokslus) universitete. Gimęs 1907 m., jis buvo per jaunas dalyvauti Pirmajame pasauliniame kare. Sulaukęs šešiolikos, ėmėsi politikos ir įstojo į konservatyvios pakraipos DNVP (Vokiečių nacionalinę liaudies partiją). Vėliau nusprendė, kad jos vykdoma politika pernelyg baikšti, ir stačia galva nėrė į nacionalsocializmą. Netrukus jau dirbo RSHA

(tapo ir *SD Inland* direktoriumi – tai buvo vidaus žvalgybos organizacija, užsiėmusi šnipinėjimu ir sekusi procesus, vykstančius visuose Vokietijos visuomenės sluoksniuose) ir Reicho ekonomikos ministerijoje. Nors būta tam tikrų pažiūrų skirtumų, Ohlendorfas artimai bendravo su Heydrichu, todėl gali būti, kad skirti jį vienos iš *Einsatzgruppen* vadu buvo savotiškas Heinricho Himmlerio sumanytas išbandymas: Himmleris nemėgo ganėtinai pasipūtėliško Ohlendorfo tono ir mokslinių jo samprotavimų.

1946 m. sausio 3 d. pirmajame Niurnbergo karo nusikaltėlių teisme liudijęs Ohlendorfas padarė stiprų įspūdį, nes apie visą *Einsatzgruppen* (ypač jo vadovautos *Einsatzgruppe D*) vykdytų žudynių procesą pasakojo bauginamai šaltai ir tiksliai.

Šį kartą, stojęs jau prieš jo nusikaltimus svarstančius JAV teisėjus, Ohlendorfas elgėsi taip pat: surašė dokumentą, kuriame ne tik neišsižadėjo savo veiksmų, bet ir šaltakraujiškai, su visomis detalėmis papasakojo, kaip buvo vykdomos egzekucijos. Raštiškame prisaikdinto Ohlendorfo liudijime minimos ir biurokratinės prievolės. Pavyzdžiui, kad viena iš *Einsatzgruppe D* generalinio štabo užduočių buvo „surašyti visus aukštesniųjų organizacijų būstinėms skirtus raportus ir išsiųsti juos į Berlyną pagrindiniam Reicho saugumo biurui bei 11-ajai armijai“.

Taigi šių žudynių vykdytojai buvo vertinami pagal pasiektus rezultatus, o jų veiklą, tarsi eilinės įstaigos, lydėjo popierizmas, kurį tvarkė saujelė vadovaujančių asmenų.

Ohlendorfas demonstravo beribį cinizmą, netgi pareiškė, kad buvo labai susirūpinęs dėl to, kaip tekdavo žudyti žmones:

1941 m. rugsėjį Mykolajive (netoli Odesos, pietų Ukraina), nurodytoje zonoje, buvo sušaudyta tam tikras skaičius nepageidaujama elementų: rusų, romų, žydų bei kitų asmenų. Mano grupės kontroliuojamame regione buvo privalu sušaudyti visus sulaikytus žydus. Norėjau, kad šios egzekucijos būtų vykdomos kariškais metodais ir, atsižvelgiant į aplinkybes, kuo žmoniškiau.

1946 m. liudydamas pirmajame Niurnbergo procese, Ohlendorfas patikslino:

Reikėjo užtikrinti, kad kariai bei karininkai galėtų vykdyti egzekucijas kariškai, paklusdami konkrečioms įsakymams, ir nebūtų verčiami priimti sprendimų asmeniškai. Kita vertus, gerai žinojau, kad vykdant individualias egzekucijas dėl emocijų pertekliaus išvengti brutalumo būdavo neįmanoma: aukos per anksti sužinodavo, kad bus nužudytos, ir negalėdavo ilgai tvirti kilusios nervinės įtampos. Nepakenčiama man buvo ir tai, kad kariai bei karininkai dėl to būdavo priversti asmeniškai priimti sprendimus nužudyti daugybę žmonių <...>. Kai kurių dalinių vadai nelikviduodavo asmenų kariškais metodais, o šaudydavo aukas po vieną, suvarydami joms kulka į sprandą.

Ohlendorfas pareiškė buvęs prieš šį metodą, „nes tiek aukoms, tiek egzekucijų vykdytojams tai buvo sunkiai pakeliama“. Pasirodo, vykdydami žudynes, kurios vėliau bus pavadintos „Holokaustu kulkomis“, budeliai vadovaudavosi taip pat ir žmogiškaisiais kriterijais...

Ohlendorfui palankių liudytojų (tarp kurių būta ir šalies piliečių išrinktų Vokietijos Federacinės Respublikos politikų) parodymai neišgelbėjo jo nuo kilpos. Ohlendorfas buvo nuteistas mirties bausme ir 1951 m. naktį iš birželio 7 d. į birželio 8 d. pakartas Landsbergo kalėjime...

Kiti trys mirtimi nubausti nacių vadai

Kitiems trims kartu teistiems kaltinamiesiems – SS oberfiureriui, štandartenfiureriui ir oberšturmabanfiureriui – taip pat teko lipti ant ešafoto.

Pagrindinis SS oberfiurerio Ericho Naumanno gynybos argumentas – jis negalėjęs nepaklusti „fiurerio įsakymui“. Nuo aukščiausios bausmės tai neišgelbėjo...

1951 m. birželio 7 d. pakarto SS štandartenfiurerio Paulo Blobelio nuopelnų – jei drįstume taip pavadinti – sąrašė buvo įspūdingas skaičius aukų,

žuvusių, kai jis savo vadovaujamo *Einsatzgruppe C* dalinio *Sonderkommando 4a* priešakyje įžengė į Ukrainos sostinę Kyjivą. Teismas konstatavo, kad

tokių skerdynių šis senas miestas nebuvo regėjęs nuo tada, kai prieš daugelį amžių jį sugriovė mongolai. Pasak archyvų dokumentų, Blobelio vadovaujamas dalinys per dvi dienas išžudė 35 000 Kyjivo gyventojų, o po šešių mėnesių aukų jau būta 60 000.

SS oberšturmfiureris Werneris Braunė (kuris taip pat pakartas 1951 m. birželio 7 d.) vadovavo *Einsatzgruppe D* daliniui *Sonderkommando II b*. Jis suteikė teismui naujos informacijos, kuri galėtų „įvaryti žmonijai siaubą visiems laikams“ [sic]. Braunė sakėsi nežinojęs, kodėl žudė.

Fiurerio įsakymas buvo duotas, tad armija tarė: užbaikim viską iki Kalėdų. Iš kur tada aš galėjau žinoti visas priežastis...

Paklaustas, kas nutikdavo į jo parengtus spąstus pakliuvusiems žydams, Braunė atsakė: „Jei įkliūdavo žydų, pone prokurore, juos nušaudavo, kaip ir visus kitus žydus.“

Kitas klausimas buvo, ar žydus teisdavo. Kaltinamasis atsakė: „Pone prokurore, manau, kad viskas padaryta tinkamai [sic]: pagal duotą įsakymą teisti žydų nebuvo galima.“

Sušvelnintos bausmės...

Vienas iš operacijoms vadovavusių SS šturmbanfiurerių Emilis Hausmannas, priklausęs *Einsatzgruppe'i D*, buvo iš tų, kurie nusprendė teisme nesirodyti, todėl 1947 m. liepos 31 d. nusižudė kalėjimo vienutėje. Kitas kaltinamasis – Otto Raschas – mirė nuosprendžio išvakarėse. Raschas turėjo solidžios žudymo patirties: sudalyvavęs pretekstu užpulti Lenkiją tapusioje Glivicės provokacijoje, vėliau talkino naikinant šios šalies inteligentiją. Sovietų Sąjungoje jis vadovavo *Einsatzgruppe'i C*, kuri 1941 m. spalį ten įvykdė mažiausiai 50 000 žmogžudysčių. Tačiau 1948 m. lapkričio 1 d. Parkinsono liga sergantis Raschas mirė kalėjime...

Kartuvių virvės išvengė ir kiti du kaltinamieji.

Tolimam kompozitoriaus palikuoniui, o svarbiausia – Ohlendorfo pavaduotojui SS oberšturmfiureriui Heinzui Schubertui skirta mirties bausmė 1951 m. buvo sutrumpinta iki 10 metų laisvės atėmimo, tačiau ir tiek jis nekalėjo, nes jau kitais metais išėjo į laisvę. Mirė 1987 m. Arensburge, Šlėzvigo-Holšteino žemėje.

Nepakorė ir SS štandartenfiurerio Walterio Blumės. 1951 m. jam skirta mirties bausmė virto 25 metais laisvės atėmimo, o 1955 m. Blumė išėjo į laisvę. 1968 m. šį *Einsatzgruppe'i B* priklausiusios *Sonderkommando* vadą Vokietijos teisingumas pričiupo už kitus nusikaltimus, tačiau tyrimas buvo nutrauktas ir teisėsauga paliko jį ramybėje. Mirė Blumė 1974 m., sulaukęs 68 metų.

Būta ir nemažai kitų *Einsatzgruppen* narių, kurie 1951 m. buvo paleisti anksčiau laiko, nors jų laisvės atėmimo bausmės turėjo trukti nuo 10 metų iki gyvos galvos. Štai jų pavardės:

– SS oberšturmfiureris Gustavas Nosskė (laisvės atėmimas iki gyvos galvos). 1951 m. grįžo į Viurtembergą, tapo korepetitoriumi ir 1990 m. mirė sulaukęs 83 metų.

– SS šturmbanfiureris Lotharas Fendlė (10 metų). 1983 m. mirė Štutgarte, būdamas 69-erių.

– SS šturmbanfiureris Waldemaras von Radetzky (20 metų). Padedamas kolegų iš Landsbergo kalėjimo, išėjęs į laisvę Lėverkuzene gavo gerai apmokamas pareigas akcinėje bendrovėje „Bayer“. Vėliau atsidėjo menui ir Baltijos kraštuose gyvenusių vokiečių eruditų istorijai. Nuo 2008 m. su tuoktinių Radetzky surinkta baltų juvelyrikos dirbinių kolekcija eksponuojama baltvokiečių namuose Darmštate. Buvęs SS karininkas paliko šį pasaulį 1990 m., būdamas 79-erių.

– SS hauptšturmfiureris Felixas Ruehlis (10 metų) mirė 1982 m., sulaukęs 71 metų.

Kitais metais (1952 m.) anksčiau laiko buvo paleisti dar keletas nacių, taip pat ir vienas tų, kuriems teismas iš pradžių skyrė mirties bausmę, – buvęs *Einsatzgruppe A* vadas SS brigadefiureris Heinzas Jostas (kai buvo paleistas, jam skirta mirties bausmė jau buvo virtusi laisvės atėmimu iki gyvos galvos). Išėjęs į laisvę dirbo juristu vienoje nekilnojamojo turto agentūroje. Labai tikėtina, kad šis darbas tebuvo priedanga, nes vėliau

Jostas tapo Vokietijos federalinės žvalgybos tarnybos (BND) nariu. Mirė 1964 m., būdamas 60 metų.

SS brigadefiureris Franzas Sixas (gavęs 20 metų laisvės atėmimo bausmę) buvo nacių pasauliui nebūdingo lygio intelektualas, filosofijos mokslų daktaras. Dėstė Karaliaučiaus universitete, o 1939 m. gavo Užsienio politikos mokslų katedrą Berlyno universitete. Ir suprask, žmogau, kaipgi jis tapo vienos iš specialiųjų *Einsatzgruppe B* komandų vadu!.. Išėjęs į laisvę ėjo vadovaujamas pareigas privačiose įmonėse, tarp jų – ir „Porche-Diesel“ Esene. Nuo 1956 iki 1971 m. buvo reguliariai leidžiamas Franzo Sixo parašytas ekonomikos vadovėlis. Vėliau Sixas išsikėlė gyventi į Trečiojo reichio laikais itin populiarus architekto Hermanno Gieslerio jam pastatytą namą Tirolyje. Beje, Sixas parašė Gieslerio autobiografijos pratarinę. Sixo asmenybė įkvėpė ne vieną kūrėją, pavyzdžiui, prancūzų ir amerikiečių rašytoją Jonathaną Littellį („Les Bienveillantes“ / „Palankiosios“), britų Philipą Kerrą, kuris šia tema parašė romaną „The One from the Other“. 1975 m., būdamas 66-erių, Sixas mirė Bolcane (Italija).

1954–1956 m. paleisti dar šeši nuteistieji, nors teismas penkiems iš jų buvo skyręs mirties bausmę:

– SS brigadefiureris Erwinas Schulzas (20 metų) išėjo į laisvę 1954 m., mirė 1981 m., būdamas 80-ies.

– Ištikimasis, pagrindinis Ohlendorfo pagalbininkas SS štandartenfiureris Willy Seibertas (mirties bausmė) atgavo laisvę 1954-aisiais. 1976 m., sulaukus 67-erių, jo gyvybė užgeso Brėmene.

– 1954 m. į laisvę išėjęs buvęs *Einsatzgruppe C* narys SS štandartenfiureris Eugenias Steimlė (mirties bausmė) tapo vokiečių kalbos bei istorijos mokytoju (na, šioje srityje jis turėjo patirties), vėliau dirbo Vilhelmsdorfe. 1987 m. paliko šį pasaulį būdamas 67-erių.

– SS oberšturbaniureris Walteris Haenschas (mirties bausmė), nors buvo net dviejų *Einsatzgruppen* narys, atgavo laisvę 1955 metais. Mirė 1994-aisiais, sulaukęs garbingo 90 metų amžiaus.

– SS oberšturbaniureris Eduardas Strauchas (mirties bausmė) buvo perduotas Belgijai, kurioje siautėjo po tarnybos vienoje iš *Einsatzgruppen*. 1955 m. rugsėjį mirė Iklio ligoninėje.

– Jau 1930 m. nacių partijos nariu bei 1933 m. vasarį esesininku tapęs SS šturbaniureris Waldemaras Klingelhöferis (mirties bausmė) išėjo į laisvę 1956 m., tačiau operose dainuoti jam nebeteko. Buvęs *Einsatzgruppe B* narys

Filingene, Badeno-Viurtembergo žemė, tapo paprastu tarnautoju. Tiksliai mirties data nežinoma (apie 1980 m.).

1958 m. gegužės 9 d. iš Landsbergo kalėjimo paleisti ir trys paskutiniai vis dar kalinti naciai:

– Mirties bausme nuteistas Rusijoje ir Baltarusijoje veikusiai *Einsatzgruppe's B Sonderkommando* vadovavęs Adolfas Ottas mirė 1973 m., būdamas 68-erių.

– Taip pat mirties bausme nuteistas vieno iš „IG Farben“ direktorių sūnus Martinas Sandbergeris, vadovavęs *Einsatzgruppe's A Einsatzkommando*, kuri išžudė 14 500 žmonių (viename raporte minima, jog kartą šiai komandai pavyko vienu ypu sunaikinti net 1158 žydus bei komunistus), atgavo laisvę iš dalies per tėvo pažintis. Tapo stambios įmonės „Lechler“ – pirmaujančios pramoninių purkštukų gamintojos – vadovu. Tad Sandbergeris nieko nestokojo ir baigė dienas vienuose geriausių Vokietijos slaugos namų – mirė 2010 m., būdamas 98-erių...

Dar vienas nuteistasis mirė, 1926 m. nacių tapęs liuteronų pastorius Ernstas Bibersteinas, vėliau vadovavęs 6-ajai *Einsatzgruppe's C Einsatzkommando* – ši buvo kaltinama nužudžiusi mažiausiai 2000–3000 žmonių, – paleistas iš kalėjimo vėl laikė mišias. Darė tai iki pat 1986 m., kai 87-erių iškeliavo (galbūt) pas Dievą.

SS oberšarfiureris Matthiasas Graffas tapo vieninteliu proseso kaltinamuoju, išėjusiu į laisvę iš karto po nuosprendžio. Atsižvelgta į tai, kad jo karinis laipsnis buvo menkas ir 6-ojoje *Einsatzgruppe's C Einsatzkommando'je* jis nepriimdavo sprendimų. Graffas pripažintas kaltu tik dėl priklausymo nusikalstamai organizacijai. Jam skirtą kardomojo kalnimo trukmės laisvės atėmimo bausmę jau buvo atlikęs, taigi paskelbus nuosprendį tapo laisvas.

Daugiau nei milijonas lavonų

Nustatyti tikslų *Einsatzgruppen* aukų skaičių sunku: jis svyruoja tarp šturpių 1 000 000 ir 1 500 000 ribų. Po proceso, virš kurio nuolat pleveno padarytų nusikaltimų siaubo šmėkla, jam pirmininkavęs teisėjas Musmanno rašė: